

ΕΠΙΣΤΟΛΗ-ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΥΧΩΝ ΟΔΟΝΤΟΤΕΧΝΙΤΩΝ ΗΜΑΘΙΑΣ

προς αρμόδιο Υπουργό Υγείας, κ. Μ. Βορίδη

Σύμφωνα με το άρθρο 33 του επικείμενου νομοσχεδίου ΠΕΡΙ ΑΔΕΙΩΝ ΟΔΟΝΤΟΤΕΧΝΙΚΩΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΩΝ, η υποπαράγραφος 2 της παραγράφου ΙΒ.3 του άρθρου πρώτου του ν. 4093/2012 αντικαθίσταται ως εξής: «Βεβαίωση λειτουργίας οδοντοτεχνικού εργαστηρίου χορηγείται όχι μόνο σε όσους έχουν άδεια ή βεβαίωση άσκησης επαγγέλματος, αλλά και σε φυσικά πρόσωπα και εταιρείες με οποιαδήποτε νομική μορφή, με την προϋπόθεση να ορίζεται επιστημονικά υπεύθυνος πτυχιούχος ΑΕΙ Οδοντικής Τεχνολογίας (οδοντοτεχνίτης ΑΤΕΙ). Τα νομίμως λειτουργούντα μέχρι σήμερα οδοντοτεχνικά εργαστήρια πρέπει εντός τριών (3) ετών να αναθεωρήσουν τις άδειές τους σύμφωνα με το προηγούμενο εδάφιο».

Σύσσωμη η Πανελλήνια Ομοσπονδία Εργαστηριούχων Οδοντοτεχνιτών διαμαρτύρεται κατά του επικείμενου νομοσχεδίου και το καταδικάζει, για τους εξής λόγους:

Όπως γνωρίζουμε από την υπάρχουσα νομοθεσία, το επάγγελμα του οδοντοτεχνίτη ασκείται αποκλειστικά από τους έχοντες άδεια - βεβαίωση ασκήσεως επαγγέλματος οδοντοτεχνίτη, την οποία διαχρονικά (από το έτος 1986 μέχρι και σήμερα) δύνανται σύμφωνα με το νόμο να αποκτήσουν:

α. Οι πτυχιούχοι ΤΕΙ της αντίστοιχης ειδικότητας.

β. Οι πτυχιούχοι δευτεροβάθμιας επαγγελματικής εκπαίδευσης της αντίστοιχης ειδικότητας, κατόπιν:

- ι) πρακτικής άσκησης ή διδακτικού έργου ορισμένου χρόνου (3 ή 6 ετών αντίστοιχα) σε οδοντοτεχνικό εργαστήριο του δημόσιου ή ιδιωτικού τομέα και
- ιι) επιτυχούς συμμετοχής στις εξετάσεις που ορίζονται από το νόμο (οι οποίες θα διεξάγονται με χρονικό περιορισμό, ήτοι μέχρι το τέλος του έτους 2016).

Με τις επικείμενες τροποποιηθείσες διατάξεις, τίθεται ως προϋπόθεση της λειτουργίας οδοντοτεχνικού εργαστηρίου ο ορισμός ως επιστημονικού υπεύθυνου αποφοίτου Οδοντικής Τεχνολογίας τριτοβάθμιας ή ανωτάτης εκπαίδευσης, και εκ του αποτελέσματος οδηγεί σε άδειες – βεβαιώσεις ασκήσεως επαγγέλματος δύο κατηγοριών (και ταχυτήτων), κατά παραβίαση της συνταγματικής αρχής της ισότητας και της επαγγελματικής ελευθερίας, όπως αυτές ορίζονται από το Σύνταγμα στα άρθρα 4 και 5 παρ.1.

Είναι απορίας άξιο, το γεγονός ότι, μετά από σχεδόν τρεις (3) δεκαετίες ισχύος των κείμενων διατάξεων, εξαίφνης ανακύπτει “ενδιαφέρον” και ζήτημα σχετικά με το ποιος δικαιούται να “λειτουργεί” ένα οδοντοτεχνικό εργαστήριο, με την προβολή νομικά και ουσιαστικά αβάσιμων επιχειρημάτων, που δεν ανταποκρίνονται ουδόλως στην πραγματικότητα.

Με την προτεινόμενη ρύθμιση, εξισώνονται από πλευράς προσόντων και επαγγελματικών δικαιωμάτων οι πτυχιούχοι ΤΕΙ με τους απόφοιτους Δευτεροβάθμιας Επαγγελματικής Εκπαίδευσης. Η επικείμενη ρύθμιση τυγχάνει απαράδεκτη και αβάσιμη, διότι:

Από το κοινοτικό δίκαιο, υπό τη μορφή Οδηγιών κυρίως, τα κράτη μέλη ορίζουν δεσμευτικά τα ελάχιστα τυπικά/ουσιαστικά προσόντα για απόκτηση άδειας άσκησης ορισμένων, μόνο, επαγγελμάτων για λόγους δημόσιας ασφάλειας και δημόσιας υγείας σε επίπεδο ευρωπαϊκών κοινοτήτων. Τέτοιου τύπου ρυθμίσεις έχουν θεσπιστεί με τις οδηγίες 77/452/ΕΟΚ, 77/453/ΕΟΚ, 78/686/ΕΟΚ, 78/687/ΕΟΚ, 78/1026/ΕΟΚ, 78/1027/ΕΟΚ, 80/154/ΕΟΚ, 80/155/ΕΟΚ, 85/384/ΕΟΚ, 85/432/ΕΟΚ, 85/433/ΕΟΚ και 93/16/ΕΟΚ του Συμβουλίου, που αφορούν στα επαγγέλματα του νοσηλευτού υπεύθυνου για γενικές φροντίδες, του οδοντιάτρου, του κτηνιάτρου, της μαιίας, του αρχιτέκτονα, του φαρμακοποιού και του ιατρού.

Τα κράτη μέλη διατηρούν την ευχέρεια να ορίζουν το ελάχιστο επίπεδο των αναγκαίων προσόντων, ούτως ώστε να εγγυώνται την ποιότητα των υπηρεσιών που παρέχονται στο έδαφός τους. Εν προκειμένω, δεν υφίσταται σχετική κοινοτική ρύθμιση, ούτε καν η σχετική Οδηγία 89/48/ΕΟΚ, όπως τροποποιήθηκε με την Οδηγία 2001/19/ΕΚ, η οποία ενσωματώθηκε στο Ελληνικό Δίκαιο με το Π.Δ. 160/2000 (όπως τροποποιήθηκε με τα Π.Δ. 373/2001 και Π.Δ. 385/2002), οι οποίες θεσπίζουν, σε επίπεδο Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων μόνο ένα γενικό σύστημα

αναγνώρισης των διπλωμάτων τριτοβάθμιας εκπαίδευσης που πιστοποιούν επαγγελματική εκπαίδευση ελάχιστης διάρκειας τριών ετών, και όχι τα ελάχιστα προσόντα ασκήσεως του επαγγέλματος του οδοντοτεχνίτη.

Σύμφωνα με τις κείμενες διατάξεις της εθνικής νομοθεσίας, δεν υφίσταται εξίσωση των πτυχιούχων ΤΕΙ με τους πτυχιούχους δευτεροβάθμιας επαγγελματικής εκπαίδευσης όσον αφορά στην κτήση άδειας ασκήσεως επαγγέλματος, καθώς ο πτυχιούχος ΤΕΙ οδοντικής τεχνολογίας δύναται να λάβει άδεια ασκήσεως επαγγέλματος οδοντοτεχνίτη χωρίς πρόσθετους όρους ή προϋποθέσεις, ενώ ο απόφοιτος δευτεροβάθμιας επαγγελματικής εκπαίδευσης δύναται να λάβει άδεια ασκήσεως επαγγέλματος κατόπιν πολυετούς πρακτικής άσκησης ή διδακτικού έργου και μετά από επιτυχή συμμετοχή στις δια νόμου προβλεπόμενες εξετάσεις (ήδη με χρονικό περιορισμό μέχρι το έτος 2016 - ήτοι μετά το έτος 2016 δεν θα χορηγούνται άδειες ασκήσεως επαγγέλματος σε πτυχιούχους δευτεροβάθμιας επαγγελματικής εκπαίδευσης).

Ως υπεύθυνος οδοντοτεχνικού εργαστηρίου δεν είναι δυνατόν να ορίζεται άλλος από το νόμιμο κάτοχο άδειας – βεβαίωσης ασκήσεως επαγγέλματος. Η μόνη "ένσταση" που μπορεί να τεθεί είναι στη χρήση του όρου "επιστημονικά υπεύθυνου" στο Ν. 4093/2012, αντί του πιο δόκιμου "υπεύθυνου εργαστηρίου", ο οποίος όρος δεν είναι δυνατόν να ερμηνεύεται μόνον ως "επιστημονική ιδιότητα" ή "επιστημονική ευθύνη", την οποία προφανώς διαθέτει και αναλαμβάνει ο νόμιμος κάτοχος της σχετικής άδειας – βεβαίωσης ασκήσεως επαγγέλματος (είτε είναι απόφοιτος Τ.Ε.Ι. είτε απόφοιτος ΔΕ), αλλά πρωτίστως ως επαγγελματική ευθύνη.

Συνεπώς, η εν λόγω διάταξη του άρθρου 33, με την οποία τίθεται ως προϋπόθεση της λειτουργίας οδοντοτεχνικού εργαστηρίου ο ορισμός ως επιστημονικού υπεύθυνου αποφοίτου Οδοντικής Τεχνολογίας τριτοβάθμιας ή ανωτάτης εκπαίδευσης, οδηγεί εκ του αποτελέσματος σε άδειες – βεβαιώσεις ασκήσεως επαγγέλματος δύο κατηγοριών (και ταχυτήτων), κατά παραβίαση της συνταγματικής αρχής της ισότητας και της επαγγελματικής ελευθερίας. Διότι δεν είναι δυνατόν ο κάτοχος άδειας ασκήσεως επαγγέλματος οδοντοτεχνίτη, που είναι απόφοιτος δευτεροβάθμιας επαγγελματικής εκπαίδευσης και απέκτησε άδεια ασκήσεως επαγγέλματος κατόπιν πολυετούς πρακτικής άσκησης – διδακτικού έργου και επιτυχούς συμμετοχής του στις εξετάσεις της Ελληνικής Πολιτείας, να υποχρεούται ουσιαστικά, προκειμένου να λειτουργήσει νόμιμα το εργαστήριό του, σε πρόσληψη ως "επιστημονικά υπεύθυνου" ενός άλλου κατόχου άδειας ασκήσεως επαγγέλματος οδοντοτεχνίτη, που τυγχάνει απόφοιτος του ΤΕΙ οδοντικής τεχνολογίας. Κατά τη Νομολογία μάλιστα του Συμβουλίου της Επικρατείας, στην επαγγελματική ελευθερία, να μεν δύναται ο νομοθέτης να επιβάλλει περιορισμούς, και οι υπό του νόμου τασσόμενοι όροι και προϋποθέσεις τυγχάνουν συνταγματικώς επιτρεπτοί, εφόσον δικαιολογούνται από αποχρώντες λόγους γενικότερου δημοσίου ή κοινωνικού συμφέροντος, πλην όμως οι περιορισμοί αυτοί πρέπει να αποτελούν την εξαίρεση, αποκλεισμένης έτσι της από τον κοινό νομοθέτη αναγωγής τούτων σε κανόνα. Ουδείς λόγος δημοσίου και κοινωνικού συμφέροντος δεν συντρέχει ούτε εξειδικεύεται εμπειριστικώς εν προκειμένω, το δε επικείμενο νομοσχέδιο Βορίδη αποτελεί αυθαίρετη επιβολή περιορισμών που δεν συνάδουν με το κείμενο και το πνεύμα του Συντάγματος.

Όσον αφορά το 2ο επιχείρημα, υπάρχει μια σύγχυση των όρων του υπεύθυνου οδοντοτεχνικού εργαστηρίου αφενός και του "υπεύθυνου παραγωγής" των μονάδων παραγωγής ιατροτεχνολογικών προϊόντων αφετέρου. Στη με αριθμό ΔΥ8δ/Γ.Π.οικ.130648 Υπουργική Απόφαση (ΦΕΚ 2198 τ. Β/02-10-2009) για τα Ιατροτεχνολογικά Προϊόντα (ενσωμάτωση της Οδηγίας 93/42 ΕΟΚ), ορίζεται ότι οι μονάδες παραγωγής ιατροτεχνολογικών προϊόντων πρέπει να διαθέτουν υπεύθυνο παραγωγής πτυχιούχο ΑΕΙ-ΤΕΙ στην ειδικότητα των παραγομένων προϊόντων.

Η συγκεκριμένη υπουργική απόφαση αφορά προφανώς σε μεσαίες και μεγάλες μονάδες παραγωγής και όχι σε εργαστήρια, σε κάθε περίπτωση είναι καινοφανής στην Ε.Ε., καθώς τα τυπικά προσόντα του υπεύθυνου παραγωγής δεν προσδιορίζονται (και δεν θα μπορούσαν) στην Οδηγία 93/42 ΕΟΚ, καθώς τα ιατροτεχνολογικά προϊόντα αφορούν σε διαφορετικές και διακριτές ειδικότητες και κατηγορίες ιατροτεχνολογικών προϊόντων. Τα δε τυπικά προσόντα τίθενται στην εν λόγω υπουργική απόφαση οριζοντίως, χωρίς καμία διάκριση ανάλογα με την κατηγορία των ιατροτεχνολογικών προϊόντων, συνεπώς η διάταξη αυτή έρχεται σε ευθεία αντίθεση τόσο με τις διαχρονικά ισχύουσες διατάξεις του Ν. 1666/1985 ως ισχύει, όσο και με τις διατάξεις του Ν.

4093/2012, καθώς οδηγεί σε απαράδεκτο και αδικαιολόγητο περιορισμό στην ελευθερία άσκησης του οδοντοτεχνικού επαγγέλματος.

Συνεπώς, δεν είναι δυνατόν ο αδειούχος οδοντοτεχνίτης (είτε απόφοιτος ΤΕΙ είτε απόφοιτος δευτεροβάθμιας επαγγελματικής εκπαίδευσης κατόπιν πολυετούς άσκησης - διδακτικού έργου και επιτυχούς συμμετοχής στις σχετικές εξετάσεις), δηλαδή ο νομίμως ασκών την εν λόγω δραστηριότητα, να κρίνεται επαρκής για την κατασκευή των οδοντοτεχνιτών προϊόντων, αλλά ανεπαρκής για την τήρηση των προβλεπόμενων διαδικασιών πιστοποίησης των προϊόντων που νομίμως κατασκευάζει.

Το τρίτο επιχείρημα, επιεικώς απαράδεκτο, παντελώς αναληθές και αβάσιμο, αφορά στο δήθεν υφιστάμενο κίνδυνο για τη δημόσια υγεία από τον ορισμό ως επιστημονικών υπευθύνων στα οδοντοτεχνικά εργαστήρια αποφοίτων ΔΕ. Ειδικότερα:

Καταρχήν, μέχρι τη θέση σε ισχύ του Ν. 4093/2012 δεν υφίστατο ο όρος "επιστημονικός υπεύθυνος" οδοντοτεχνικού εργαστηρίου, καθώς μόνο ο αδειούχος οδοντοτεχνίτης είχε τη δυνατότητα ίδρυσης και λειτουργίας οδοντοτεχνικού εργαστηρίου.

Από τη μέχρι σήμερα (επί δεκαετίες) λειτουργία των οδοντοτεχνικών εργαστηρίων υπό το υφιστάμενο νομικό πλαίσιο, ουδέποτε ετέθη, σε θεωρητική ή πραγματική βάση, ζήτημα επικινδυνότητας για τη δημόσια υγεία όσον αφορά στις παρεχόμενες, υψηλότατου επιπέδου, υπηρεσίες των αδειούχων οδοντοτεχνιτών, είτε επρόκειτο για απόφοιτους Τ.Ε.Ι. είτε απόφοιτους δευτεροβάθμιας επαγγελματικής εκπαίδευσης Ο αδειούχος οδοντοτεχνίτης, ως υπεύθυνος οδοντοτεχνικού εργαστηρίου, διασφαλίζει πλήρως και αποδεδειγμένα την ποιότητα των παραγόμενων προϊόντων και, κατ' επέκταση, και τη δημόσια υγεία. Τα οδοντοτεχνικά προϊόντα, μάλιστα, κατασκευάζονται κατόπιν παραγγελίας από τους οδοντιάτρους, οι οποίοι ελέγχουν την ποιότητα και τις προδιαγραφές τους και είναι υπεύθυνοι για την εφαρμογή τους στους ασθενείς.

Συνεπώς, ο ισχυρισμός περί δήθεν κινδύνου για τη δημόσια ασφάλεια, τυγχάνει άκαιρος, αβάσιμος, ατυχής και αυθαίρετος. Δεν εξειδικεύεται μάλιστα με συγκεκριμένους όρους με ποιον ακριβώς τρόπο απειλεί τη δημόσια ασφάλεια και δημόσια υγεία και δε συνάδει με το πνεύμα του Συντάγματος και των γενικών αρχών του Διοικητικού Δικαίου.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Θεωρούμε ότι η εν λόγω διάταξη του άρθρου 33 θίγει κατάφωρα τα επαγγελματικά δικαιώματα των αδειούχων οδοντοτεχνιτών, υποκρύπτει δε απαράδεκτες συνδικαλιστικές πρακτικές περιορισμού της επαγγελματικής ελευθερίας και κατάλυσης του ανταγωνισμού, αλλά και λογικές αύξησης της σπουδαστικής πελατείας, με τελικό στόχο την απεμπόληση των νομοθετικά κατοχυρωμένων επαγγελματικών δικαιωμάτων των αδειούχων οδοντοτεχνιτών - αποφοίτων ΔΕ. Οι λογικές "διαχωρισμού" των νομίμων αδειούχων οδοντοτεχνιτών σε δύο (άνισες) κατηγορίες, ιδίως όταν θεμελιώνονται σε νομικά και ουσιαστικά αβάσιμα επιχειρήματα, κρίνονται άκαιρες και ατελέσφορες, και μάλιστα σε μία χρονική περίοδο, όπου το ελεύθερο επάγγελμα και ιδίως οι αδειούχοι οδοντοτεχνίτες βάζονται πανταχόθεν.

ΖΗΤΑΜΕ την κατάργηση του άρθρου 33 του επικείμενο νομοσχεδίου, για τους λόγους ότι φαλκιδεύονται δικαιώματά μας σαν κλάδος οδοντοτεχνιτών, μιας και περιορίζονται δραματικά η επαγγελματική ελευθερία και τα επαγγελματικά δικαιώματά μας, θέτοντας απαράδεκτους περιορισμούς στην άσκηση της συγκεκριμένης δραστηριότητας και έρχεται σε ευθεία αντίθεση με το -υποτίθεται- επιδιωκόμενο, άνοιγμα προϊόντων και υπηρεσιών, σε βάρος των επαγγελματιών και, οπωσδήποτε, των τελικών καταναλωτών υπηρεσιών υγείας, οι οποίοι θα επιβαρυνθούν με επιπλέον κόστος για τα οδοντοτεχνικά προϊόντα.

Με εκτίμηση

Ο Πρόεδρος

Ο Γενικός Γραμματέας

ΦΩΤΙΟΣ ΣΤΕΡΓΙΑΔΗΣ

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΑΛΑΜΙΔΗΣ